

Zpráva administrátora FS ČCE v Kralovicích pro VSS 2017

A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme.
(2K 4,16)

Shrnutí dění ve sboru za uplynulý rok zaznělo ve zprávě staršovstva. Ve zprávě administrátora se chci pokusit jako farář spíše o určitý nadhled.

Slova, která apoštol Pavel ve své nejosobnějším listu adresoval korintským křesťanům a která jsem zvolil jako motto zprávy administrátora sboru v Kralovicích, se v uplynulém roce stala mnou hlubokou životní zkušeností. Navenek ubývá sil a možností, ale právě to může napomoci vnitřní obnově, objevení hlubšího rozměru víry – skutečnosti, o které Ježíš mluví jako o obrácení, celoživotním úkolu člověka. Ano, právě tam, kde člověk zažívá umírání a konečnost lidských věcí, může se bytostněji obrátit k věčnému zdroji života a radosti, být obnoven, znovuoživen.

Také my zde v Kralovicích prožíváme, že navenek hyneme – ubývá nás, ztrácíme síly, pomalu vymíráme. Podoba církve, jak jsme ji znali, zaniká. Zároveň ale pocítujeme i známky možné obnovy – že se najdou lidé, kteří po čase opět hledají cestu k víře, připravují se na křest, že mezi námi Duch svatý stále probouzí novou naději, kterou v současnosti vtělujeme například do úvah o znovuoživení fary.

Je ovšem třeba říci, že ono vnitřní obnovování nevyplývá ze zevního hnutí automaticky. Všichni známe příklady lidí starých a nemocných, z nichž vyzařuje pokoj a od nichž odcházíme sami obdarováni, a lidí, kteří zatrpkli a zanevřeli. Apoštol Pavel také napsal: „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.“ (Ga 6,14). To nejsou trpká slova člověka, který se nedokáže smířit s tím, co mu svět vzal. To je vyznání člověka vnitřně svobodného, nelpícího na vnějších skutečnostech, protože našel pro ostatní zakopaný poklad a přilnul srdcem k nevyčerpatelnému Prameni života.

Jinak a pro nás řečeno: Aby se naše umírání stalo půdou, z níž může vyrašit nový výhonek, potřebujeme si přestat zakládat na věcech vnějších – k nimž patří i náš kostel či naše evangelictví, a hlouběji se obrátit k Bohu samému, zhluboka se napít z pramene našeho křtu, nasytit se pohledem na kříž, pochopit, že být křesťanem znamená být ukřižován tomuto světu a žít z Krista a pro Krista. Tehdy se zrodí něco nového, i když podoba bude možná jiná, než jsme očekávali. Děkuji Bohu, že k tomu smíme být zváni i na tomto místě, kdykoli se zde zvěstuje evangelium a vysluhuji Kristovy svátosti. Děkuji i vám všem, že se na tom můžeme společně podílet.

Karel Šimr